

του Σαράντου Καργάκου, Συγγραφέως - Φιλολόγου - Ιστορικού

Ακούω ότι το μεγαλύτερο σήμερα πρόβλημα των νέων μας είναι η ανεργία. Διαφωνώ. Εδώ και τριάντα χρόνια είναι η ...εργασία. Ο νέος δε φοβάται την αναδουλειά, φοβάται τη δουλειά.

Μια οικογενειακή αντίληψη, ότι δουλειά είναι ότι δεν λερώνει, επεκτάθηκε και στο νεοσουςουδιστικό σχολείο με ευθύνη των κομμάτων, που για λόγους ψηφοθηρίας απεδόθησαν σε μία χυδαία πολιτική παιδοκολακείας, η οποία μετά τη δικτατορία, εξέθρεψε και διαμόρφωσε δύο γενιές «κουλοχέρηδων», παιδιών δηλαδή πού δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν τα χέρια τους -πέρα από τη μούντζα- για καμιά εργασία από αυτές πού ονομάζονται χειρωνακτικές, επειδή -τάχα- είναι ταπεινωτικές... Κι ας βρίσκεται μέσα στη λέξη «χειρώναξ», σαν δεύτερο συνθετικό το «άναξ» πού κάνει τον δουλευτό, τον άνακτα χειρών, βασιλιά στο χώρο του, βασιλιά στο σπιτικό του, νοικοκύρη δηλαδή, λέξη άλλοτε ιερή πού ποδοπατήθηκε κι αυτή μες στην ασυναρτησία μιας πολιτικής πού έδειχνε αριστερά και πήγαινε δεξιά και τούμπάλιν. Γι' αυτό τουμπάραμε..

Κάποτε, ακόμη κι από τις στήλες του περιοδικού αυτού, πού δεν είναι πολιτικό με την ευτελισμένη έννοια του όρου, έγραφα πώς η ανεργία στον τόπον μας είναι επιλεκτική, ότι δουλειές υπάρχουν αλλά ότι δεν υπάρχουν χέρια να τις δουλέψουν. Κι έπρεπε να κατακλυσθεί ο τόπος από 1,5 εκατομμύριο λαθρομετανάστες, για να αποδειχθεί ότι στην Ελλάδα υπήρχε δουλειά πολλή αλλ' όχι διάθεση για δουλειά.

Τα παιδιά -τα μεγάλα θύματα αυτής της ιστορίας- είχαν γαλουχηθεί με τη νοοτροπία του «White color workers». Έτσι σήμερα το πιο φτηνό εργατικό και υπαλληλικό δυναμικό είναι οι πτυχιούχοι, που ζητούν εργασία ακόμη και στον ΟΤΕ ως έκτακτοι τηλεφωνητές, προσκομίζοντας στα πιστοποιητικά προσόντων ακόμη και διδακτορικά! Γέμισε ο τόπος πανεπιστήμια, σχολές επί σχολών, επιστημονικούς κλάδους αόριστους, ομιχλώδεις και ασαφείς, απροσδιορίστου αποστολής και χρησιμότητας. Πτυχία-φτερά στον άνεμο σαν τις ελπίδες των γονιών, πού πιστεύουν ότι τα παιδιά και μόνον με τα «ντοκτορά» θα βρουν δουλειά. Έτσι παράγονται επιστήμονες πού είναι δεκαθλητές του τίποτα, ικανοί μόνον για το δημόσιο ή για υπάλληλοι κάποιας πολυεθνικής. Παρ' όλο πού γέμισε η χώρα μας τεχνικές σχολές (τι ΤΕΛ, τι ΤΕΙ, τι ΙΕΚ!) οι πιο άτεχνοι νέοι είναι οι νέοι της Ελλάδος. Παίρνουν πτυχίο τεχνικής σχολής και δεν έχουν πιάσει κατσαβίδι οι πιο πολλοί. Δεν ξέρουν να διορθώσουν μια βλάβη στο αυτοκίνητό τους, στο ραδιόφωνο ή στο τηλέφωνό τους. Είναι άχεροι, ουσιαστικά χωρίς χέρια. Τώρα με τα ηλεκτρονικά ξέχασαν να γράφουν, ξέχασαν να διαβάζουν, εκτός φυσικά από «μηνύματα» του αφόρητου «κινητού» τους. Τούτη η παιδεία, πού όχι μόνο παιδεία δεν είναι αλλ' ούτε καν εκπαίδευση, αφού δεν καλλιεργεί καμιά δεξιότητα, εκτός από την ραθυμία, την αναβλητικότητα και το φόβο της δουλειάς. Οχι μόνο δεν καλλιεργεί τον νέο εσωτερικά αλλά τον πετρώνει δημιουργικά σαν τα παιδιά της Νιόβης. Τα κάνει άχρηστα τα παιδιά για παραγωγική εργασία, γιατί ο θεσμός της παπαγαλίας και η νοοτροπία της ήσσανος προσπάθειας, με το πρόσχημα να μην τα

κουράσουμε, τους αφαιρεί την αυτενέργεια, την πρωτοβουλία, τη φαντασία και την πρωτοτυπία.

Το σχολείο, αντί να μαθαίνει τα παιδιά πώς να μαθαίνουν, τα νεκρώνει πνευματικά. Δεν τα μαθαίνει πώς να σκέπτονται αλλά με τί να σκέπτονται. Έτσι τα κάνει πτυχιούχους βλάκες. Βάζει όρια στον ορίζοντα της σκέψης και των ενδιαφερόντων. Τα χαμηλοποιεί. Τα κάνει να βλέπουν σαν τα σκαθάρια κοντά, κι όχι να θρώσκουν άνω, να έχουν έφεση για κάτι πιο πέρα, πιο τρανό και πιο μεγάλο έμβλημα πια του ελληνικού σχολείου δεν είναι η γλαύξ, είναι ο παπαγάλος, ο μαθητής-βλάξ που καταπίνει σελίδες σαν χάπια και πού θεωρεί ως σωστό ότι γράφει το σχολικό. Το λεγόμενο «σχολικό» είναι συνήθως αισχρό και ως λόγος και ως περιεχόμενο.

Τολμώ να λέγω αισχρό, διότι πρωτίστως το «Αναγνωστικό» πού πρέπει να είναι ευαγγέλιο πνευματικό ειδικά στο Δημοτικό, αντί να καλλιεργεί την αγάπη για τη δουλειά, καλλιεργεί την απέχθεια. Που πια, όπως παλιά, ο έρωτας για την αγροτική, τη βουκολική και τη θαλασσινή ζωή; Ο ναύτης δεν είναι πρότυπο ζωής. Πρότυπο ζωής είναι ο «χαρτογιακάς». Όσο κι αν ήσαν κάπως ρομαντικά τα παλιά «Αναγνωστικά», καλλιεργούσαν τον έρωτα για τη δουλειά.

Ακούω πώς δεν πάει καλά η οικονομία. Μα πως να πάει, όταν με τη ναυτιλία πού προσφέρει το 5,6% του ΑΕΠ ασχολείται μόνο το 1% των Ελλήνων; (Με τον αγροτικό τομέα πού προσφέρει το 6,6% του ΑΕΠ ασχολείται το 14,5% του πληθυσμού). Διερωτώμαι, τί είδους ναυτικός λαός είμαστε, όταν αποστρεφόμαστε την θάλασσα και στα ελληνικά καράβια κυριαρχούν Φιλιππινέζοι, Αλβανοί και μελαψοί κάθε αποχρώσεως; Το σχολείο καλλιεργεί τον έρωτα για την τεμπελιά, όχι για δουλειά. Τα πανεπιστήμια και οι ποικιλώνυμες σχολές επαυξάνουν τον έρωτα αυτό. Πράγματα πού μπορούν να διδαχθούν εντός εξαμήνου - μάλιστα σε σεμιναριακού τύπου μαθήματα- απαιτούν τετραετία!

Βγαίνουν τα παιδιά από τις σχολές και δικαίως ζητούν εργασία με βάση τα «προσόντα» τους, αλλά τέτοιες εργασίες πού ζητούν τέτοια προσόντα δεν υπάρχουν. Αν δεν απατώμαι, υπάρχουν δύο σχολές θεατρολογίας -πέρα από τις ιδιωτικές θεατρικές σχολές- πού προσφέρουν άνω των 300 πτυχίων το έτος. Που θα βρουν δουλειά τα παιδιά αυτά; Αν όμως το σχολείο από το Δημοτικό καλλιεργούσε την τόλμη, την αυτενέργεια, βράβευε την πρωτοβουλία, την ανάληψη ευθυνών, την αγάπη για την οποιαδήποτε δουλειά ακόμη και του πλανόδιου γαλατά, θα είχαμε κάνει την Ελλάδα Ελδοράδο, όπως έγινε Ελδοράδο για τους εργατικούς Αλβανούς, Βουλγάρους, Πολωνούς, Γεωργιανούς, Αιγυπτίους αλιείς, Πακιστανούς και Ουκρανούς. Σήμερα αυτοί είναι η εργατική κι αύριο η επιχειρηματική τάξη της Ελλάδος.

Οι Έλληνες, αφήνοντας την πατρώα γη στα χέρια των Αλβανών πού την δουλεύουν, την πατρώα θάλασσα στα χέρια των Αιγυπτίων πού την ψαρεύουν, θα μεταβληθούν σε νομάδες της Ευρώπης ή των ΗΠΑ ή θα τρέχουν για δουλειά στην Αλβανία πού ξεπερνά σε νόμιμη και παράνομη επιχειρηματική δραστηριότητα όλες τις χώρες της Βαλκανικής. Γέμισαν τα Τίρανα ουρανοξύστες, κτήρια γιγάντια, κακόγουστα μεν, σύγχρονα δε. Περίπου 100 ιδιωτικά σχολεία λειτουργούν στην πρωτεύουσα της χώρας των αετών.

Εμείς αφήσαμε αδιαπαιδαγώγητη την εργατική και την αγροτική τάξη. Στην πρώτη περάσαμε σαν ιδεολογία-θεολογία το σύνθημα «Νόμος είναι το δικίο του εργάτη» και υποχρεώσαμε πλήθος επιχειρήσεις να κλείσουν ή να μεταφερθούν αλλού. Μετά διαφθείραμε τους αγρότες με παροχές χωρίς υποχρεώσεις και τους δημιουργήσαμε νοοτροπία μαχαραγιά. Γέμισε η επαρχία με «Κέντρα Πολιτισμού», οπού «μπαγιαντέρες» κάθε λογής και φυλής άναβαν πούρο με φωτιά πεντοχίλιарου! Το μπουκάλι με το ούισκι

βαπτίστηκε ... αγροτικό! Τώρα, όμως, πού έρχονται τα «εξ εσπερίας νέφη» χτυπάμε το κεφάλι μας. Που να φθάσουν και τα «εξ Ανατολής» σαν εισέλθει η Τουρκία στην Ευρωπαϊκή Ένωση! Θα γίνει η Ελλάς vallis flen-tium (-κοιλιάς κλαυθμώνων) και θα κινείται quasi osculaturium inter flen-tium (=σαν εκκρεμές μεταξύ θλίψεως και οδύνης).

Δεν είμαι υπέρ μιας παιδείας πού θα υποτάσσεται στην οικονομία. Θεωρώ ολέθριο να χαράσσεται μια εκπαιδευτική πολιτική με κριτήρια οικονομικής αναγκαιότητας. Θεωρώ ολέθρια όμως και την παιδεία πού εθίζει τα παιδιά στην οκνηρία, πού τα κουράζει με την παπαγαλία και το βάρος άχρηστων μαθημάτων. Το μεγαλύτερο κεφάλαιο της χώρας είναι τα κεφάλια των παιδιών της. Τούτη η παιδεία αποκεφαλίζει τα παιδιά. Τα κάνει ικανά να μην κάνουν τίποτε. Ούτε να βλαστημήσουν. Ακόμη και η αισχρολογία τους περιορίζεται στη λέξη πού τα κάνει συνονόματα. Αν τους πεις βρισιά της περασμένης 20ετίας θα νομίσουν ότι μιλάς αρχαία Ελληνικά! Είναι θλιβερή η εικόνα πού παρουσιάζει σήμερα, παρουσίαζε χθες και θα παρουσιάζει κι αύριο η ελληνική κοινωνία: να υπάρχουν άνθρωποι άνω των 65 ετών, άνω των 70 ετών, πού, ενώ έχουν συνταξιοδοτηθεί, εργάζονται νυχθημερόν, για να συντηρούν τα παιδιά τους μέχρι να τελειώσουν τις ατελείωτες σπουδές τους, τα παιδιά πού λιώνουν τα νιάτα τους στα «κηφηνεία», πού πάνε σπίτι τους να κοιμηθούν την ώρα πού οι Αλβανοί πάνε για δουλειά, θα μου πείτε, τι δουλειά; Οποιαδήποτε δουλειά, αρκεί να είναι τίμια. Όταν μικροί -ακόμη στο Δημοτικό- μαθαίναμε απ' έξω τον Τυρταίο (ποιος τολμά σήμερα να διδάξει Τυρταίο;) δεν τον μαθαίναμε για να γίνουμε πολεμοχαρείς αλλά για να νοιώθουμε ντροπή, όταν στην μάχη της ζωής, στην πρώτη γραμμή είναι οι παλαιότεροι, οι «γεραιοί» και οι νέοι κρύβονται πίσω από τη σκιά τους. «Αισχρόν γαρ δη τούτο... κείσθαι πρόσθε νέων άνδρα παλαιότερον».

Σήμερα, βέβαια, οι χειρωνακτικές εργασίες ελέγχονται σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα από ξένους. Στις οικοδομές μιλούν αλβανικά, στα χωράφια πακιστανικά. Σε λίγο οι χειρωνακτικές επιχειρήσεις θα περάσουν στα χέρια των Κινέζων πού κατασκευάζουν ήδη το μεγαλύτερο μέρος των τουριστικών ειδών πού θυμίζουν... Ελλάδα. Ακόμη και τις σημαίες μας στην Κίνα τις φτιάχνουν! Κι εμείς;

Εμείς, όπως πάντα, φτιάχνουμε τα τρία κακά της μοίρας μας. «Φτιάχνουμε» τη ζωή μας στην τηλοψία, πού δίνει τα μοντέρνα πρότυπα οκνηρίας στη νεολαία, ποθούμε μια χρυσίζουσα ζωή σαν αυτήν πού προσφέρει το «γυαλί», αγοράζουμε πολυτελή αυτοκίνητα με δόσεις, κάνουμε διακοπές με «διακοποδάνεια», εορτάζουμε με «εορτοδάνεια» και πεθαίνουμε με «πεθανοδάνεια». Έλεγε ο Φωκίων, πού πλήρωσε τέσσερις δραχμές τη δεύτερη δόση του κώνειου πού χρειαζόταν για να «απέλθει», πως στην Αθήνα δεν μπορεί ούτε δωρεάν να πεθάνει κανείς. Έπρεπε να ζούσε τώρα... Λυπάμαι πού θα το πω, αλλά πρέπει να το πω: το σχολείο, οι σχολές και τα ΜΜΕ σακάτεψαν και σακατεύουν τη νεολαία, γιατί μιλούν συνεχώς για τα δικαιώματα της -δικαιώματα στην τεμπελιά- και ποτέ για υποχρεώσεις, ποτέ για χρέος, ποτέ για καθήκον. Το καθήκον έγινε άγνωστη λέξη.

Ένα κείμενο του κ. Σαράντου Καργάκου το οποίο γράφτηκε πριν 4 χρόνια.